Willets.

Kui sa waña tuttawat teed, mis sa jo mõñikord eddasi ja taggasi olled läinud, jälle kord käimas olled, kül tõusewad sul ses ja teises kohhas mõnnedki mõtted inge ette. Ütleb kül üks: „Wata poeg, siin tulleb koht, kus mulle kahjust kassu kaswas. Ollin Aegwido kõrtsis kahhe kolmega koos, jõin udduse ilma pärrast essimese, teise pä wallo pärrast, kolmandama teiste kahhe seltsiks ja mõñe weel peale, et kül sai. Kõrtsimees aitas wankrile ja waña kõrwike olli nüüd mo ihho ja inge issand. Siin parremat kät põllul olli rukkis päid teggemas ja kõrwike lippas sisse. Tulliwad Peipsetaggused ja ostiwad obbose ilma innata ärra; põllo perremees leidis mind ommiku weel wankris maggawat, wilja ümberringi ärra sõdud ja tallatud — maksa! Agga mis wiin kullutas, piddi wiin jälle kätte tassuma. Ei olle sest aeast õhkugi suhhu tulnud ja jubba kahhi kümnewõrra parrandatud. Oia pois ennast Aegwido ja tema kibbeda eest.“ — Teisel tõuseb teises kohhas teine mällestus. „Ennäe poeoke, siin tulleb kiwwi wasto, kus kolme aasta eest sandike istus. Ta küssis: „Kudda perremees tühjalt linna lähhed?“ Mina wastasin Traasto ja otsisin taskust koppikat. Agga sandike tõusis kiwwi otsast üllesse ja ütles: wõi nõnda! ja löi keppiga sõri et wuhhises; märrake kargas püsti, põras ümber

ja wallas tuhhat nelja taggasi, ei aitand üüdmine ei piddamine, kunni walges wahhus õue wärrawa ette seisma jäi. Olle terwe, sandike, Jumal sind õnnistago, kus sa käid ja ingad.“

Nõnda on ka ello te peal mõñigi täht-pääw ja tund, mis aastati taggasi tulles mittu mõtteid kasa wõttab ja inge silma ette lahti lautab. Üks ütleb: „Täña on miño sündimise pääw — jälle aasta wañem. Jumal olgo täñatud, Ta andis terwist, leiba ja serwet, rahhu ja rõemu. Tahhan siis oma poolt ka püda Jumala mele järrele ellada, et ta selle tullewa aasta ka armuga eddasi aitaks.“ — Ütleb teine: „Waña morike! tullewal pühhapäwal 25 aastat täis, et õnnelikus abbiellus koos ellame; Jumal on meid igga wisi õnnistanud, tahhame Tema täñuks ka waeste peale mõelda.“ — Ja nõnda on iggal iñimesel täht-päwad ja tunnid. Agga weel eñam tulleb neid kokku selle pärrast, et äbbausk mõñe päwa ehk ö liig mustaks, teise jälle walgeks teeb. Kül on mõñigi ö, kus iñimene eñam kui teisel aeal nukka ja tonta ja wirastusi kardab ja oma kartuses siis ka näeb.

* * *

Ühhe ue aasta kest südda-ö aeal watas üks waña willets rauk urtsiko aknast wälja. Ta watas mele argusega üllesse, kus taewa lautuses Jumala tähhed sirrasiwad, ta watas mahha, kus lumi kui koolja liña nurmed ja metsad kattis. Norus olli jo ammugi mõda,